

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 78886/16

Дејан ЖИВОЈИНОВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора 26. фебруара 2019. године у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник*,

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије*,

и Fatoş Ağacı, *заменик секретара Одељења*,

Имајући у виду горе наведену представку изјављену 13. децембра 2016. године,

Имајући у виду запажања које су поднеле стране,

Након већања, одлучује како следи:

ЧИЊЕНИЦЕ

1. Подносилац представке, господин Дејан Живојиновић, држављанин Републике Србије, рођен је 1970. године и живи у Великој Плани. Пред Судом је подносиоца заступала госп. Р. Дугошија, адвокат из Жабара.
2. Владу Србије (у даљем тексту: Влада) је заступала њихова заступница, госпођа Н. Плавшић.
3. Чињенице у вези са предметом које су поднеле стране могу се резимирати на следећи начин.
4. Подносилац представке је 20. септембра 2005. године поднео тужбу против свог послодавца тражећи исплату зараде пред првостепеним судом у Великој Плани.
5. Првостепени суд у Великој Плани је 18. новембра 2005. године донео одлуку да нема месну надлежност и проследио је предмет првостепеном суду у Жабарима.
6. Током наредне две године, подносилац представке је мењао тужбени захтев, траживши мировање поступка до окончања управног поступка, дакле у периоду од седам месеци, те је у јулу 2007. доставио још један захтев за мировање поступка у периоду од три месеца, као и још три захтева за одлагање рочишта како би се испитали резултати вештачења.
7. Након што је поступак био у застоју у неколико наврата на захтев подносиоца представке, подносилац је коначно уредио свој тужбени захтев 1. фебруара 2008. године.
8. Првостепени суд у Пожаревцу је 9. априла 2010. године донео пресуду у корист подносиоца представке и наложио његовом послодавцу да му плати одређени износ по том основу.
9. Апелациони суд у Београду је 2. новембра 2012. године преиначио пресуду од 9. априла 2010. године и одбио захтев подносиоца представке.
10. Уставни суд је 13. маја 2016. године одбио жалбу подносиоца представке у погледу дужине поступка. Уставни суд је сматрао да је подносилац представке допринео дужини трајања поступка подношењем захтева погрешном суду и тражењем мировања поступка у више наврата.

ПРИТУЖБА

11. Подносилац представке се на основу члана 6. став 1. Конвенције жалио на дужину трајања грађанског поступка који се бавио питањем радних односа.

ПРАВО

12. Подносилац представке тврди да су повређена његова права према члану 6. став 1. Конвенције, који у релевантном делу гласи како следи:

„Приликом одлучивања о грађанским правима и обавезама..., свако има право на ... расправу у разумном року ... од [стране]... суда ...”.

А. Поднесци странака

13. Влада се држала става да се дужина трајања поступка не може сматрати прекомерном, с обзиром на сложеност предмета и допринос подносиоца представке његовом трајању. Став Владе се у основи ослањао на аргументе изложене у одлуци Уставног суда (видети горе наведени став 8).

14. Подносилац представке се није сложио с тим.

Б. Оцена Суда

15. Суд понавља да се оправданост дужине поступка мора проценити у светлу околности случаја и узимајући у обзир следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представке и надлежних органа и улог подносиоца представке у спору (видети, између многих других органа, *Frydlender против Француске* [BB], број 30979/96, став 43, ЕСЈП 2000-VII).

16. Дакле, када је у питању овај предмет, Суд се не слаже са Владом да је грађански поступак био сложен. Поступак се заиста бавио питањем да ли су подносилац представке и његов колега имали право на одређене накнаде за рад. С обзиром на то, Суд не види никакав разлог да одступи од закључка Уставног суда да је подносилац представке допринео дужини тог поступка (видети горе наведени став 6). Након што је подносилац на крају уредио свој захтев (видети горе наведени став 7), поступак је трајао мање од пет година у оквиру два нивоа надлежности (видети горе наведене ст. 8–9). Иако је истина да је неопходна посебна марљивост у споровима везаним за запошљавање (види *Ruotolo против Италије*, пресуда од 27. фебруара 1992, Серија А, бр. 230-Г, стр. 39, став 17), овај период се не може сматрати претераним.

17. Сходно томе, ова представка мора бити одбачена као очигледно неоснована, у складу са чланом 35. ст. 3. и 4. Конвенције.

Из ових разлога, Суд, једногласно,

Проглашава представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаном облику 21. марта 2019. године.

Fatoş Aracı

Заменик секретара

Pere Pastor Vilanova

Председник